Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 7 Σεπτεμβρίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 36

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Τζὼν Κόρτ, μαντεύων τὸν δισταγμόν του, ἡτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ, ἔκαμεν αὐτὸς μίαν ἐρώτησιν :

—Κύριε Μάξ, εἶσθε βέβαιος ὅτι εἴδατε ἰθαγενεῖς πλησίον εἰς τοὺς βράχους ;

—Βεβαιότατος, Κάμη, τὴν ὥραν ποὺ ἐναυάγησεν ἡ σχεδία μας.

—Καὶ εἰς ποίαν ὄχθην ;

—Εἰς τὴν ἀριστεράν.

— Εὑρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ρίου ;

— Ἀναμφιβόλως, καὶ κατὰ συνέπειαν, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους... Ἀλλ' εἰς πόσην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ρίου Γιοχάουζεν ;

— Ἡ ἀπόστασις αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε καὶ πολὺ μεγάλη, παρετήρησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ χιλιόμετρον, καὶ αὐτὸ ἴσως εἶνε πολύ... Οἱ σωτῆρες μας, οἱοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ μας μετέφεραν τόσῳ μακράν...

— Βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ Κάμης, τὸ ποτάμι δὲν πρέπει νὰ πέχῃ πολύ· πρέπει λοιπὸν νὰ το εὕρωμεν, καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξεῖδι μας, πέραν τοῦ φραγμοῦ, μόλις κατασκευάσωμεν νέαν σχεδίαν...

— Καὶ πῶς θὰ ζήσωμεν ἕως τότε, καὶ κατόπιν, εἰς τὸ ταξεῖδι ;... ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ἀφ' οὗ δὲν ἠμποροῦμεν πλέον νὰ κυνηγήσωμεν...

— Καὶ ἔπειτα, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ ζητήσωμεν τὸ ρίον Γιοχάουζεν;... ὅτι ἀπεβιβάσθημεν εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, τὸ παραδέχομαι... Ἀλλά, ἀφ' οὗ μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ προσανατολισθῶμεν, πῶς θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ εἴπωμεν μὲ βεβαιότητα ὅτι τὸ ρίον εἶνε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ὄχι ἀπὸ ἐκεῖ ;

—Καὶ ἐν πρώτοις, ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, πῶς θὰ ἔβγωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν φυλακήν ;

—Ὑπάρχει τρόπος, ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.

Καὶ ἔδειξεν ἓν μέρος, ὅπου οἱ κισσοὶ ἦσαν διηνοιγμένοι. Ἀπὸ ἐκεῖ βεβαίως οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς εἰσήχθησαν εἰς τὸ σκοτεινὸν ὑπόδενδρον. Πέραν ἐφαίνετο μία ἀτραπὸς στενὴ καὶ ἑλικοειδής, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ διέλθουν πεζοπόροι.

Ποῦ ὡδήγει τὸ μονοπάτι ἐκεῖνο ;... Μήπως εἰς τὸ ρίον ;... Πολὺ ἀβέβαιον αὐτό... Διεσταυροῦτο ἀρά γε μὲ ἄλλα ;... Μήπως θὰ ἐκινδύνευαν νὰ παραπλανηθοῦν μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν λαβύρινθον ;... Ἐκτὸς τούτου, μετὰ ὀκτὼ ὥρας, θὰ εἶχε φαγωθῇ καὶ τὸ τελευταῖον λείψανον τοῦ βουβάλου... Καὶ ἔπειτα ;... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δίψαν, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐπανεύρισκον τὸ ρίον ἢ κανὲν τῶν παραποταμίων του, αἱ βροχαὶ εἶνε ἀρκετὰ συχναί, καὶ τὸ νερὸν βεβαίως δὲν θὰ τοις ἔλειπεν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂν μείνωμεν ἐδῶ, δὲν θὰ κατορθώσωμεν τίποτε. Ἂς κινηθῶμεν καὶ βλέπομεν.

— Ἂς φάγωμεν πρῶτα, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Ἓν χιλιόγραμμον περίπου κρέατος ἐμοιράσθη, εἰς τρία, καὶ οἱ ναυαγοὶ τῆς σχεδίας ἠναγκάσθησαν νὰρκεσθοῦν εἰς τὸ πτωχὸν τοῦτο γεῦμα.

— Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ποῦ δὲν εἰξεύρομεν ἂν εἶνε γεῦμα ἢ πρόγευμα ! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Τί τα θέλεις ! ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κρότ, ὁ στόμαχος ἀδιαφορεῖ ἐντελῶς διὰ τὴν ὀνομασίαν...

— Ναί, ἀλλὰ ὁ στόμαχος ἔχει καὶ ἀνάγκην νὰ πίῃ, καὶ ὀλίγαι σταγόνες τοῦ ρίου Γιοχάουζεν θὰ ἠξίζαν τώρα ὅσον τὸ καλλίτερον κρασὶ τοῦ κόσμου !

Καθήμενοι καὶ οἱ τρεῖς ἔτρωγον ἀπλήστως. Εἶχον γίνῃ πάλιν σιωπη-

« Ἕνα φῶς ! . . . ἀνέκραξε. » (Σελ. 282, στήλ. α'.)

λοί. Τὸ σκότος ἐκεῖνο τοῖς ἐπροξένει κάποιαν ἀόριστον ἀνησυχίαν, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα, κεκορεσμένη ἀπὸ τὰς ὁσμὰς τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους, ἦτο βαρεῖα πολὺ ὑπὸ τὸν φύλλινον θόλον καὶ ἐπροξένει ἀτονίαν. Τὸ μέρος ἐφαίνετο ἀκατάλληλον ἀκόμη καὶ διὰ πτηνά. καὶ οὔτε ἐν δὲν ἐφαίνετο πουθενά, οὔτε μία κραυγὴ δὲν ἠκούετο, οὔτε ἓν κελάδημα. . . κάποτε μόνον ὁ κρότος κλάδου ξηροῦ πίπτοντος ἐπὶ τῆς χλόης,—κρότος καταπνιγόμενος ἐπάνω εἰς τὰ σπογγώδη βρύα, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο ἀπὸ κορμοῦ εἰς κορμόν.

Κάποτε ἐπίσης. ἠκούετο ὀξὺς συριγμὸς καὶ ἔπειτα, μετὰ ὀ τῶν ξηρῶν φύλλων, τὸ φ ρ ο ὺ - φ ρ ο ὺ κανενὸς ὄφεως τῶν θάμνων, μήκους πεντήκοντα ἕως ἑξήκοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀβλαβοῦς. Τὰ ἔντομα ὅμως ἐβόμβουν, ὅπως εἰς κάθε ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, καὶ οἱ ναυαγοὶ ἐφιλοδωρήθησαν μὲ κεντήματα ἀρκετά.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὸ γεῦμά των, ἐσηκώθησαν καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Κάμης, ἀφ' οὗ συνήθροισε τὰ τεμάχια τοῦ βουβάλου, διηυθύνθη πρὸς τὴν δίοδον, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζαν οἱ μετατοπισμένοι κισσοί,

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπανειλημμένως καὶ διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔκραξε :

— Λάγκα !.. Λάγκα !.. Λάγκα!..

Εἰς μάτην Καμμία ἠχὼ δὲν ἔστειλεν ὀπίσω τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ ἰθαγενοῦς.

— Ἂς φύγωμεν, εἶπεν ὁ ὁδηγός.

Καὶ προηγήθη.

Μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν ἀτραπόν, ἐσταμάτησεν.

— Ἕνα φῶς !.. ἀνέκραξεν.

Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ προσέτρεξαν ἀμέσως.

— Οἱ ἰθαγενεῖς . . . εἶπεν ὁ ἕνας.

— Σταθῆτε ! . . . εἶπεν ὁ ἄλλος.

Τὸ φῶς, — κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δᾶς,— ἐφαίνετο πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀτραποῦ, εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδων τινῶν βημάτων, μὴ φωτίζον τοὺς μυχοὺς τοῦ δάσους εἰμὴ εἰς μικρὰν ἀκτῖνα, καὶ στίζον ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ ζωηρὰς λάμψεις τοὺς κλάδους καὶ τὰ φυλλώματα.

Ποῦ διηυθύνοντο ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὸν πυρσόν;..Ἔπρεπε νὰ φοβηθοῦν οἱ φίλοι μας καμμίαν ἐπίθεσιν,ἢ ἀπεναντίας τοῖς ἤρχετο βοήθεια ;

Ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐδίσταζαν νὰ προχωρήσουν περισσότερον.

Παρῆλθον δύο ἢ τρία λεπτά. . . Τὸ φῶς δὲν εἶχε μετακινηθῆ... Μήπως ἦτο καὶ τοῦτο τ ε λ ώ ν ι ο ν: . . Ὄχι. βέβαια !

— Τί θὰ κάμωμεν ; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Θὰ ὑπάγωμεν πρὸς τὸ φῶς, ἀφ' οὗ αὐτὸ δὲν ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Κάμης.

Ὁ ὁδηγὸς ἐπροχώρησεν ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ μερικὰ βήματα.

Ἀμέσως ἡ δᾶς ἀπεμακρύνθη.

Ὁ ἰθαγενής, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκρατοῦσεν, ἀντελήφθη ἀράγε ὅτι οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ξένοι ἐξεκίνησαν νὰ φύγουν ; ... Ἤθελε νὰ φωτίσῃ τὴν πορείαν των ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους θόλους, νὰ τους ὁδηγήσῃ πρὸς τὸ ρίον Γιοχάουζεν ἢ εἰς κανὲν ἄλλο παραπόταμον τοῦ Οὐμπάγκη ;..

Δὲν ἦτο περίστασις διὰ νὰ χρονοτριβήσουν. Ἔπρεπε πρῶτα νὰκολουθήσουν ἐκεῖνο τὸ φῶς, καὶ ἔπειτα νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

— Ἐμπρός! ἐπανέλαβεν ὁ ὁδηγός

Καὶ ἰδοὺ οἱ τρεῖς ναυαγοὶ περιπατοῦντες ἐπιπόνως ἐπὶ τῆς στενῆς ἀτραποῦ. ἐπὶ ἐδάφους, τοῦ ὁποίου ἡ χλόη ἦτο πρὸ πολλοῦ πατημένη, οἱ κισσοὶ σπασμένοι, οἱ θάμνοι μετατοπισμένοι ἐκ τῆς συχνῆς διελεύσεως ἀνθρώπων καὶ ζῴων.

Ἐκτὸς τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον ἤδη ἀπαντήσῃ, ὑπῆρχον ἐδῶ καὶ ἄλλα εἴδη, οὐχ ἧττον σπάνια καὶ παράδοξα, παραδείγματος χάριν ἡ γ κ ο ύ ρ α κ ρ έ π ι τ α ν ς, δένδρον μὲ καρποὺς ἐκρηκτικούς, ρηξίκαρπον, ἀνῆκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν εὐφορβιοειδῶν καὶ γνωστὸν ἕως τῶρα μόνον εἰς τὴν Ἀμερικήν, τοῦ ὁποίου ὁ φλοιὸς ἐμπεριέχει μίαν οὐσίαν γαλακτώδη, τὸ δὲ κάρυον ἐκρήγνυται μὲ μεγάλον κρότον καὶ σφενδονίζει μακραν τοὺς σπόρους· ἔπειτα τὸ τ σ ό φ α ρ, τὸ σ υ ρ ι σ τ ι κ ὸ ν δένδρον, μεταξὺ τῶν κλάδων τοῦ ὁποίου ὁ ἄνεμος ἐσύριζεν ὡς νὰ διήρχετο διὰ σχισμάδος, καὶ τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε εἶχεν εὑρεθῆ μόνον εἰς τὰ δάση τῆς Νουβίας.

Ἐπεριπάτησαν οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ἕως τὸ μεσημέρι, καὶ ὅταν ἐσταμάτησαν, τὸ φῶς ἐσταμάτησε ταὐτοχρόνως.

— Εἶνε ὁδηγός, εἶπε μετὰ βεβαιότητος ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁδηγὸς πολὺ ὑποχρεωτικός. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ποῦ δὲν ἠξεύρομεν ποῦ μας ὁδηγεῖ.

— Ἂς μας βγάλῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν λαβύρινθον, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν θέλω. . . Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Μάξ, πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά ; δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἐκπληκτικά ; ...

— Ἀρκετά. . . πραγματικῶς ! . .

— Φθάνει τώρα νὰ μὴ γίνουν πάρα πολύ! προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των διὰ τῆς ἀτραποῦ, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ὁλονὲν ἑλικοειδῶς, ὑπὸ θόλους φυλλωμάτων,ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πυκνῶν. Πρῶτος ἐβάδιζεν ὁ Κάμης καὶ ἀπὸ πίσω του ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἕνας-ἕνας, διότι δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ δύο. Ὁσάκις ἐπέσπευδαν τὸ βῆμα, διὰ νὰ φθάσουν τὸν νέον ἐδηγόν των, οὗτος τὸ ἐπέσπευδεν ἐπίσης, ὥστε ἡ ἀπόστασις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ φωτὸς ἔμενε πάντοτε ἡ ἰδία.

Μέχρι τῆς ἕκτης ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, πρέπει νὰ εἶχαν διανύσῃ τέσσαρας ἕως πέντε ἐν ὅλῳ λεύγας. Μεθ' ὅλην τὴν κούρασιν, ὁ Κάμης ἐπέμενε νὰκολουθήσουν τὸ φῶς ἐφ' ὅσον θὰ ἐφαίνετο, καὶ ἡτοιμάζοντο πάλιν νὰ ξεκινήσουν . . . ἀλλ' ἐξαφνα τὸ φῶς ἔσβυσε.

(Ἕπεται συνέχεια)

Γρ. Ξενοπουλος

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΕΛΔΡΑΪΧ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΡΕΔΘΟΥΣΑ ἑβδομὰς ἐσημειώθη μὲ τὸν θάνατον ἑνὸς σοφοῦ, τοῦ Θεοδώρου Χελδραΐχ. Τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἰς πολλοὺς ἐξ ὑμῶν τυγχάνει ἴσως ἄγνωστον, εἶνε πρὸ πολλοῦ διάσημον εἰς τὴν Ἐπιστήμην. Ὁ Θεόδωρος Χελδραΐχ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς δόξας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, διότι, μολονότι Γερμανός,—ἐγεννήθη εἰς τὴν Δρέσδην, — εἶχεν ἐξελληνισθῆ, καὶ ἐδῶ ἔζησεν, ἐδῶ εἰργάσθη, ἐδῶ ἀνεδείχθη. Ὑπῆρξε βοτανικός, ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους βοτανικοὺς τοῦ κόσμου. Τὰ πολυπληθῆ του συγγράμματα, ἰδίᾳ τὰ περὶ τῆς ἑλληνικῆς χλωρίδος, ἀποτελοῦν γιγαντιαίαν συμβολὴν εἰς τὴν Φυτολογίαν, πλῆθος δὲ φυτῶν ἀνεκαλύφθησαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ φέρουν σήμερον τὸνομά του. Μέγας ἐπιστήμων λοιπὸν ὁ Χελδραΐχ καὶ ὁ θάνατός του ἀπώλεια σημαντική. Ἀλλ' ὁ σκοπός μου δὲν εἶνε νὰ σας δείξω τὸν ἐ π ι σ τ ή μ ο ν α' προτιμῶ νὰ σας δείξω τὸν ἄ ν θ ρ ω π ο ν, διότι ὅσον θαυμαστὸς ὑπῆρξεν ὁ Χελδραΐχ ὡς βοτανικός. ἄλλο τόσον ὑπῆρξε καὶ ὡς ἄνθρωπος.

Τὸν ἐγνώρισα... Ἦτο γέρων'— πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν εἶχεν ἑορτάσῃ τὴν ὀγδοηκονταετηρίδα του. Οὐδέποτε εἶδα γλυκυτέραν, ἠμερωτέραν φυσιογνωμίαν. Ἡ πολιὰ κόμη καὶ ἡ πολιὰ γενειάς, τὰ ὁποῖα περιέβαλλον ὡς μὲ ἀργυροῦν ἀκτινωτὸν τὰ κανονικά του χαρακτηριστικά. οἱ γλυκεῖς καὶ ἱλαροὶ ὀφθαλμοί, οἱ σκιαζόμενοι ἀπὸ πυκνὰς ὀρφῦς, τὸ ὕψος ἐκεῖνο τὸ γαληνιαῖον καὶ σεμνόν, καὶ προπάντων τὸ μειδίαμα τὸ προσηνέστατον, τὸ ἀγαθώτατον, τὸ πλῆρες στοργῆς, ἀπετέλουν ἑξωτερικόν, τὰ ὁποῖον εἴλκυεν ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἦτο ἀδύνατον νὰ συναντήσῃ κανεὶς εἰς τὸν δρόμον τὸν Χελδραΐχ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ : «Τί καλὸ γεροντάκι... ποῖος νὰ εἶνε ; » Καὶ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν ἐνεδυνάμονεν ἡ ἐκ τοῦ πλησίον γνωριμία. Τί εὐγένεια ἦτο ἐκείνη, τί πραότης, τί καλοσύνη, τί προθυμία ! Σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ἐγνώρισα καλλίτερον ἄνθρωπον. Τὸ ἴδιον λέγουν, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν καὶ περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, οἱ στενοί του φίλοι, οἱ οἰκεῖοί του. Ἦτο ἄνθρωπος, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὅλος ἀγάπη, μὲ καλὴν καρδιάν, μ'εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα. Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἐπίπλαστον, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, ὑποκριτάς· ἡ προθυμία ἐκείνη, ἡ συγκατάβασις, ἡ εὐγένεια ἦτο τῳόντι ξηχείλισμα μιᾶς μεγάλης καὶ ὡραίας καρδίας, ἦτο κάτι εἰλικρινὲς καὶ ἄδολον. Πάντοτε καὶ μὲ ὅλους ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Χελδραΐχ· δὲν ἐφορεῦσε προσωπεῖον ποτέ, δὲν ἤξευρε ψεύματα, δὲν ἤξευρε κολακείας. Ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν τὸ εἶχε καὶ εἰς τὰ χείλη· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν καρδίαν του ὑπῆρχε πάντοτε καλοσύνη, τὰ χείλη του ἦσαν γλυκὰ καὶ φιλόφρονα.

Τελοσπάντων, ὁ Χελδραΐχ ἦτο δι' ἡμᾶς σπάνιον παράδειγμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τελειοποιεῖται, βελτιοῦται ἐσωτερικῶς, καλλιεργεῖ τὴν ψυχήν του διὰ τῆς σπουδῆς, διὰ τῆς σοφίας, διὰ τῆς ἐπιστήμης. Ἐσυνειθίσαμεν ἐδῶ νὰ ὀνομάζωμεν ἐπιστήμονα, κάθε ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔχει ἓν δίπλωμα. Ἀλλὰ συχνὰ βεβηλόνομεν τὸ ἱερὸν ὄνομα.... Ὄχι, δὲν εἶνε ἐπιστήμων κάθε ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ πάρῃ ὅπως-ὅπως ἕνα δίπλωμα, καὶ τὸ ἐμπορεύεται μὲ τὸν χειρότερον τρόπον. Δὲν εἶνε ἐπιστήμων ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος καταφεύγει εἰς ρεκλάμας καὶ εἰς ραδιουργίας διὰ νὰ ἔχῃ πελάτας, οὔτε ὁ δικηγόρος, ὁ ὁποῖος κάμνει τὰ ἴδια, οὔτε κανεὶς ἐξ ὅσων μανθάνουν τόσα μόνον πράγματα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην των, ὅσα τοῖς ἀρκοῦν πρὸς χρηματισμόν. Ἐπιστήμων εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν πόθον, τὸν μεγάλον ἔρωτα τῆς Ἐπιστήμης· ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ἀνενδότως μὲ σκοπὸν νὰ τὴν προαγάγῃ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κ ά τι προσθέτει εἰς αὐτήν. Τοιοῦτος ἐπιστήμων ἀληθὴς ὑπῆρξεν ὁ Χελδραΐχ. Προσέθεσε κάτι μέγα εἰς τὴν Ἐπιστήμην του· τὴν ἐκαλλιέργησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, μὲ ζῆλον, μὲ ἔρωτα, μὲ ἰδανικόν. Καὶ διὰ νὰ ἔχῃ τοιούτους ὑψηλοὺς πόθους, σημαίνει ὅτι φύσει δὲν ἦτο κοινός τις ἄνθρωπος, ἐτελειοποιήθη δὲ ἀκόμη περισσότερον καὶ ἐμεγαλύνθη, διὰ τῆς βαθείας, τῆς ἀκαταπαύστου, τῆς εἰλικρινοῦς μελέτης, ἡ ὁποία εἶνε τὸ γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς ἐπιστήμονος. Πάθη λοιπὸν ταπεινά, αἰσθήματα χαμερπῆ, δὲν εὕρισκαν τόπον εἰς τὴν ψυχήν του, τὴν γεμάτην ἀπὸ ἰδανικόν. Ἔπειτα τὸν ἐξηυγένιζεν ἡ ἀδιάλειπτος. ἡ καθημερινὴ ἀναστροφή του μὲ τὰ ἄνθη, μὲ τα εὐγενέστερα καὶ ἀβρότερα τῶν πλασμάτων τῆς δημιουργίας. Εἶνε παρατηρημένον, —ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ σάς το εἴπω καὶ ἄλλοτε,—ὅτι οἱ κηπουροί, οἱ ἀνθοκόμοι, οἱ βοτανικοί, ἐν γένει οἱ ἔχοντες νὰ κάμνουν μὲ ἄνθη καὶ ἀγαπῶντες αὐτά, γίνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡμερώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τὴν ἐπίδρασιν αὐτὴν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων εἶχεν ὑποστῇ ἡ ἀγαθὴ φύσις τοῦ Χελδραΐχ, ὁ ὁποῖος ναὶ μὲν θὰ ἦτο τέλειος ἄνθρωπος εἰς οἱανδήποτε ἐπιστήμην καὶ ἂν ἐπεδίδετο, ἔγινεν ὅμως ἀκόμη τελειότερος, διότι ἐπεδόθη εἰς τὴν Βοτανικήν.

Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι ἦτο κανεὶς ξηρὸς καὶ σχολαστικὸς ἐπιστήμων, ἀδιαφορῶν διὰ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἔξω τοῦ κύκλου του. Ὄχι, ὁ Χελδραΐχ, ὅπως κάθε τέλειος ἄνθρωπος, ἀγαποῦσεν ὅλα τὰ καλά, ἀνεγίνωσκε δὲ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του καὶ βιβλία πᾶν ἄλλο ἢ ἐπιστημονικά, ποιήματα, διηγήματα, ἔργα τῆς φαντασίας. Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, ὅτι ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐδημοσίευσα τὸ πρῶτόν μου διήγημα, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ με συνεχάρη δι' αὐτὸ καὶ μ' ἐνεθάρρυνεν ἦτο ὁ Χελδραΐχ ! Τότε ἡ ἔκπληξίς μου ὑπῆρξε μεγάλη, διότι ἔβλεπα ἕνα μεγάλον ἐπιστήμονα νἀναγινώσκῃ διηγήματα, καὶ μάλιστα τὰ ἰδικά μου· τώρα ὅμως τοῦτο δὲν μ' ἐκπλήττει, διότι ἔμαθα ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἀληθὴς σοφὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται δι' ὅλα. Ἀπὸ τοὺς ψευδο-επιστήμονας, περὶ τῶν ὁποίων σᾶς ἔλεγα ἀνωτέρω, ἤκουσα πολλάκις τὴν φράσιν : «Δὲν διαβάζω τίποτε... δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρόν. . .» Καὶ ὅμως ὁ Χελδραΐχ, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλει τόσα ἡ Ἐπιστήμη: εἶχε καιρὸν νὰ διαβάζῃ ἀπ' ὅλα. Ὄχι λοιπὸν ὁ καιρός, ἀλλὰ κάτι ἄλλο λείπει ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἀνθρώπους...

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΙΛΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑ!

Σωπαινε κάλλιο· πιὸ καλὰ
Τὰ χείλη σου κλεισμένα,
Παρὰ νὰ λέγουν: «Μὴν τὸ πῆς,
Καῒμένε, σὲ κανένα !. . . »
Φράξε τὸ ρέμα 'στὴν πηγή
Γιατὶ ἂν γενῇ ποτάμι,
Δὲν σταματᾷ τὸ ρέμα του
Ὅ,τι κανεὶς κι' ἂν κάμῃ !

[Ἀπὸ τὸν «Ροδόκηπον» τοῦ ΣΑΛΑΗ. Μετάφρασις ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡ ΟΠΟΥΛΟΥ]

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 275.)

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ Βαλεντῖνος εἶχε στραφῇ πρὸς τὸν καθρέπτην καὶ κατεγίνετο νὰ διευθετήσῃ τὸν μασχαλιστῆρα του ἐπὶ τὸ κομψότερον.

—Ἔτσι πρέπει νἄρχεται, ἔλεγε, νὰ γυρίζῃ μὲ χάρι. . .μὲ γοῦστο...

Μετ' ὀλίγον ὁ σάλκος τοῦ Γιαννιοῦ ἐλίγευσε τόσον πολύ, ποῦ ἔμεινεν ὁ μισός...ἀπεναντίας τὰ θυλάκια τοῦ ὑψηλοῦ ὑπηρέτου ἐφούσκωσαν τόσον, ποῦ ἔλεγες ὅτι θὰ σκάσουν.

Τότε ὁ Βαλεντῖνος καὶ ἡ Ζεφυρίνα ἀντήλλαξαν ἕνα πλῆθος χαιρετισμῶν, φιλοφρονημάτων, εὐχαριστιῶν καὶ ὑποκλίσεων ἐδαφιαίων. Ἡ ψευδο-δούκισσα ἀπεχαιρέτισε τὸν ψευδο συνταγματάρχην καὶ ἔφυγεν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν ταλλήρων,—φεῦ! αὐτὰ ἦσαν ἀληθινά,—μὲ πρόσωπον περιχαρές, μὲ βῆμα εἴπερ ποτε ἐλαφρόν...

Ἂς ἀποχαιρετίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐρίτιμον κυρίαν Ζεφυρίναν Περδίκη, διότι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδωμεν.

Μείνας μόνος, ὁ Βαλεντῖνος στέκεται ὁλοκλήρους ὥρας ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου, δοκιμάζων τὰ κινήματά του, κομψευόμενος, στρέφων τὸν μελλοντα μύστακά του καὶ καμαρόνων τὸ λαμπρόν του ἑξωτερικόν.

Τί ὡραῖον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς συνταγματάρχης !..

Ἔπειτα περιφέρεται μὲ μεγάλα βήματα ἀνὰ τὸ δωμάτιον, εὐφραινόμενος νὰκούῃ τὸν ἦχον τῶν πτερνιστήρων του. Ἔπειτα ξεκρεμᾷ τὸ ξίφος του καί το ἀφίνει ἐλεύθερον νὰ σύρεται ὄπισθεν του, διὰ νὰκούῃ τὴν πολεμικὴν κλαγγὴν τοῦ κολεοῦ, συγκρουομένου μὲ τοὺς πόδας τῶν ἐπίπλων... Ὁ ἦχος αὐτὸς τὸν μεθύει, τὸν ἐνθουσιάζει, καὶ τέλος ξιφουλκῶν καὶ κραδαίνων τὸ ξίφος του ἀρειμανίως ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου, ξεφωνίζει :

—Σύνταγμα εἰς προσοχήν !.. Τρίτος οὐλαμὸς ἔμπρός, μάρς !.. Καλπάκασατε!. Ἔφοδος !..

Μὲ τὴν ἔφοδον αὐτήν, ἀνατρέπονται μερικὰ καθίσματα, ἡ κλίνη ὑψίσταται σοβαρὸν κλονισμόν, καὶ τὰ παραπετάσματα ἐμπλέκονται εἰς τὸ γυμνὸν ξίφος καὶ σχίζονται... Τότε ὁ Βαλεντῖνος ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κάμνει τρέλες παιδαρίσιες. καὶ ὅτι εἰς ἕνα συνταγματάρχην θὰ ἤρμοζε περισσότερα σοβαρότης.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ;... Νὰ ὑπάγῃ ἀράγε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον Δεπλεσσίν Σαμαγιάν ;... Ἀ ! νὰ μιὰ ὡραία ἰδέα.

Ἀλλ' ὁ Πονηρίδης, τὸν ὁποῖον συνεβουλεύθη περὶ τούτου, δὲν την ἐπιδοκιμάζει.

—Αὐτὴν τὴν ὥραν, λέγει, ὁ κύριος γενικὸς διοικητὴς θὰ εἶνε ἀπησχολημέ-

νος, θὰ ἐπιθεωρῇ τὰ στρατεύματά του.

—Καλά, θὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ αὔριον, σκέπτεται ὁ Βαλεντῖνος πρὸς τὸ παρόν, τί μ' ἐμποδίζει νὰ ὑπάγω νὰ κάμω ἕνα γῦρον εἰς τὸ Παλαί-Ροαγιάλ;. Ἀλλὰ μήπως πρέπει νὰ βγάλω τὴ στολή μου ;... Ἄ, ὄχι, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναφορέσω καπέλο...ἂς πᾷ νὰ χαθῇ !.. Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθω ἔτσι ;.. Μπᾶ ! διατὶ ὄχι ;... Ἐπλήρωσα τὸ ἀντίτιμον τοῦ βαθμοῦ μου, καὶ τὸ διάταγμα αὐτὴν τὴν ὥραν πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπογραφῇ... μ' ἐβεβαίωσε περὶ τούτου ἡ κυρία Δούκισσα. Ὅλα λοιπὸν εἶνε ἐν τάξει... Ἐμπρός ! Ἂς ἐξέλθωμεν νὰ δείξωμεν εἰς τοὺς Παρισινούς, πῶς πηγαίνει ἡ στρατιωτικὴ στολὴ εἰς ἕνα εὐπατρίδην τῆς Βρετάνης !

Ὁ κῆπος τοῦ Παλαὶ-Ροαγιὰλ ἦτο, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ζωηρότερος περίπατος τῶν Παρισίων. Ἐκεῖ ἐπεδεικνύετο κάθε ματαιοδοξία, ἐκεῖ ἐχαλκεύοντο τὰ σκάνδαλα, ἀπὸ ἐκεῖ ἔβγαιναν αἱ νέες μόδες.

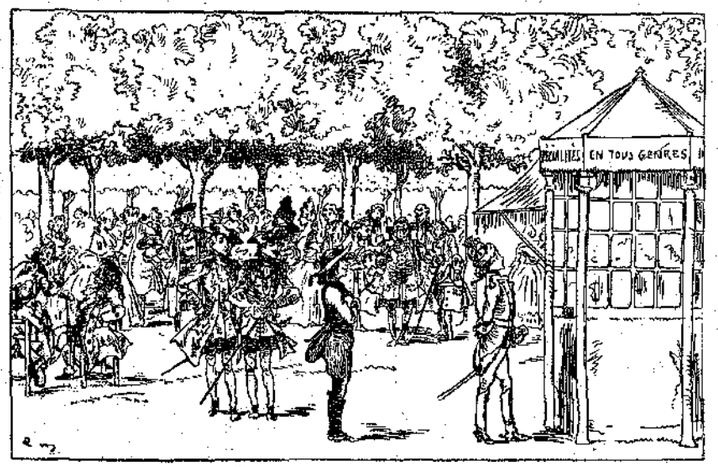

« Τί νὰ πωλοῦν ἐδῶ μέσα ;» (Σελ. 284, στήλ. γ'.)

Ὅταν ὁ Βαλεντῖνος εἰσεχώρησεν εἰς τὸ πλῆθος, τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπρός του, τὸν διεσκέδαζε τόσον πολύ, ὥστε ἐλησμόνησε πρὸς στιγμὴν διὰ ποῖον σκοπὸν ἐξῆλθεν, ἄφισε κατὰ μέρος τὸ κόρδωμα, καὶ ἄλλο δὲν ἔκαμνε παρὰ νὰ βλέπῃ.

Πόσοι ἄνθρωποι, τί μοῦτρα, τί χαμόγελα. καὶ τί μορφασμοί !.. Ἐδῶ ἕνας κομψευόμενος, μὲ ἰόχρουν φόρεμα καὶ χρυσᾶ κομβία· ἐκεῖ ἕνας ἀστὸς μὲ τὰ κυριακάτικά του, ἀναγνωριζόμενος ἀπὸ τὸ πτυχωτὸν ἐκ μουσελίνης περιλαίμιον. Νὰ καὶ μία ἐλεεινὴ περούκα μουσικοῦ, μὲ πτωχικὰ ροῦχα καὶ μ' ἕνα βιολὶ ὑπὸ μάλης, μεταβαίνοντος νὰ παίξῃ εἰς καμμίαν συναναστροφήν. Ἐκεῖ πέρα ἐστέκετο ἕνας παχὺς τραπεζίτης, στηριζόμενος μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸ χονδρόν του μπαστοῦνι καὶ ἐσφραινόμενος ἡδονικώτατα τὸ θυμίαμα τῶν παρασίτων του, οἱ ὁποῖοι τὸν περιεστοίχιζαν ταπεινότατοι, ὑποκλινέστατοι, ἀμιλλώμενοι ποῖος νὰ κολακεύσῃ καλλίτερα τὸν πλούσιον, ποῖος νὰ γελάσῃ περισσότερον μὲ τὰς ἀνόστους εὐφυολογίας του...

Ἐπὶ ψαθίνων καθισμάτων, εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς δενδροστοιχίας, ὁ Βαλεντῖνος εἶδεν ὅμιλον ἀνθρώπων μὲ μαῦρα φορέματα. Ἦσαν φιλόσοφοι καὶ ἠθικολόγοι, αὐστηροὶ κριταὶ τῶν ἀνθρωπίνων, οἱ ὁποῖοι συνεζήτουν παραγεμίζοντες τὴν μύτην μὲ ταμβάκον, ἐπάτασσον τὰς προλήψεις, ἀπεκάλυπτον τὰς πλάνας, καὶ προσεπάθουν νὰ εὕρουν μὲ τί τρόπον ὁ κόσμος θὰ ἐγίνετο καλλίτερος.

Χωρὶς νὰ δίδουν προσοχὴν εἰς τὰ σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα αὐτὰ ὑποκείμενα, ἄνθρωποι παντὸς εἴδους διήρχοντο, διεσταυροῦντο, διηγκωνίζοντο : ἕνας δικηγόρος, μία κυρία τοῦ συρμοῦ, ἕνας ὑπηρέτης ξενοδοχείου, ἕνας ἰατρὸς «τῶν κυριῶν», ἕνας πλανόδιος ποτοπώλης, ἕνας ξένος, καὶ χίλιοι ἄλλοι διάφοροι τύποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Βαλεντῖνος μὲ τὸ κράνος του, μὲ τὰς μπότες του, μὲ τὴ σπάθα του, μὲ τὸ θριαμβευτικόν του ὕψος, ἐκύτταζεν ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος μὲ τὴν ἰδίαν περιέργειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκυττάζετο καὶ αὐτός. Διότι, οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Βασιλέως δὲν συνείθιζον νὰ παρουσιάζωνται οὕτω πάνοπλοι, ὡς ὁ θεὸς Ἄρης· ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὅταν ἐπήγαιναν περίπατον, ἐφορροῦσαν πολιτικά, ἁπλοῦν ἐπενδύτην καὶ μεταξίνους περικνημίδας. Ἡ παρουσία λοιπὸν τοῦ μικροῦ ἐκείνου συνταγματάρχου ἦτο κάμποσον σκανδαλώδης.

Ὁ Γιαννιός, δυθισμένος εἰς θαυμασμὸν καὶ εἰς ἔκστασιν, παρηκολούθει ἐξ ἀποστάσεως καὶ κατέτρωγε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν κύριόν του.— Ὄχι, ποτέ, ποτέ του δὲν εἶχεν ἰδῇ τέτοιο λαμπρὸ πρᾶγμα ! ἦτο ἡ ὡραιοτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς του. . . Ὅσον διὰ τὸν Πονηρίδην, αὐτὸς εἶχεν ἐπωφεληθῇ τοῦ συνωστισμοῦ καὶ τὸ εἶχε στρήψῃ μὲ τρόπον, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς καλῆς του θείας, ὅπου, χωρὶς ἄλλο, αὐτὴν τὴν ὥραν ἐμοιράζετο ἡ λεία. . .

Ἐν τούτοις, δύο νέοι μὲ πολὺ καλὸν ἐξωτερικόν, διεσταυρώθησαν πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν Βαλεντῖνον καὶ τὸν ἐκύτταξαν μὲ ὕφος πολὺ παράδοξον. Τὸ ὕφος αὐτὸ ἐμαρτύρει ἔκπληξιν, ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτησιν. Κάτι εἶπαν μεταξύ των, ἐγύρισαν ὀπίσω, ἐκύτταξαν καὶ δευτέραν φορὰν τὸν νεανίσκον, κάτι εἶπαν πάλιν, καὶ τὸν παρηκολούθησαν.

Ὁ Βαλεντῖνος ἐξηκολούθησε τὸν ρύθμόν του περίπατον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς τὸ κιόσκι κάποιου ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ φαίνεται ὅλους του τοὺς πελάτας, εἶχε βάλῃ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν :

Spécialités en tous genres.

Μὲ ἄλλους λόγους : «Εἰδικότης εἰς ὅλα τὰ εἴδη.»

— Τί νὰ πωλοῦν ἐδῶ μέσα ; ἐσκέπτετο ἀπορῶν ὁ Βαλεντῖνος. Εἰδικότητα εἰς ἓν εἶδος ἐμπορεύματος τὴν ἐννοῶ· καὶ εἰς τὴν Βρετάνην ὑπάρχουν εἰδικὰ καταστήματα . . . ἀλλ' εἰδικότης εἰς ὅλα τὰ εἴδη εἶνε κάτι παράδοξον καὶ ὅλως διόλου... παρισινόν.

Πρὶν λυθῇ ὅμως ἡ εὔλογος ἀπορία τοῦ Βαλεντίνου, εἷς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων νέων τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἤγγισεν εἰς τὸν ὦμον.

— Μίαν ἐρώτησιν, σᾶς παρακαλῶ, κύριε : φέρετε τὴν στολὴν τοῦ συντάγματος τοῦ Κονδέ, ὅπου ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑπηρετῶμεν ὡς ὑπολοχαγοί... Πῶς αὐτό ;

— Ἀπλούστατα, κύριοί μου, αὐτὸ συμβαίνει, διότι εἶμαι ὁ συνταγματάρχης σας, ἀπεκρίθη ὁ Βαλεντῖνος μὲ μεγάλην εὐμένειαν καὶ συγκατάβασιν.

— Ὁ συνταγματάρχης μας, κύριε, μᾶς εἶνε πάρα πολὺ γνωστός, θὰ το πιστεύσετε χωρὶς ὅρκον, καὶ τὰ χαρακτηριστικά του δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ τὰ ἰδικά σας . . .

— Ἄ, ξεύρω. . . Θὰ ἐννοεῖτε βέβαια, κύριοι, τὸν γηραιὸν κόμητα Βωξερδέν. . . Μάθετε ὅμως ὅτι χθὲς μοῦ ἐπώλησε τὸ ἀξίωμά του.

— Βωξερδέν ; . . . Τὸ ὄνομα αὐτό, κύριε, εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστον, ὄχι μόνον εἰς τὸ σύνταγμά μας, ἀλλά, ὑποθέτω, καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν ἀριστοκρατίαν. Συνταγματάρχης μας εἶνε ὁ κύριος μαρκήσιος Σαντρίβ· εἶνε εἴκοσι ἐτῶν καὶ δὲν σκέπτεται καθόλου νὰ ἀφίσῃ τὴν θέσιν του.

— Σᾶς βεβαιῶ, κύριοι, ὅτι δὲν ἐννοῶ τίποτε . . .

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ζ'.

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς που φαίνεται ἔτοι κουρασμένος ποῦ πηγαίνει σκυφτὸς καὶ σέρνει μὲ τόσον κόπο τὰ πόδια του ;

Δὲν τὸν γνωρίζετε : . . . Εἶνε ὁ φίλος μας Ἀχιλλεύς, καὶ γυρίζει ἀπὸ τὸ κυνῆγι.

— Μπᾶ ! καὶ τι ἔγινε ὅλη ἐκείνη ἡ πόζα που εἶχε στὴν ἀρχή ;

— Τὴν ἔχασε ὁ κακομοίρης, γιατὶ ἐκουράστηκε ποῦ μὴν τα ρωτᾶτε !

— Καὶ τὸ τουφέκι του ;

— *Τὸ πέταξε γιατί τον ἐβάραινε.*

— Ἀμὴ ὁ σάκκος μὲ τὰ πουλιά ;

— Ποῦ νὰ τον βαστάξῃ !.. Τὸν ἐφορτώθηκαν ἄλλοι ὦμοι, πιὸ γεροὶ ἀπὸ τοὺς δικούς του. Ἀλλὰ κυττάζετε καὶ τὸ κεφάλι του. . . πῶς ἔπεσε τὸ κλαδὶ ἐκεῖνο που εἶχε βάλῃ γιὰ φτερό· νομίζεις ὅτι ἐκουράσθη καὶ αὐτό... Καὶ ἡ μπότες του ; Ὤ, πῶς τον βαραίνουν ἡ μπότες του! Τοῦ φαίνονται σὰν νὰ εἶνε μολύβι, σὰν νὰ ζυγίζουν ἑκατὸν ὀκάδες ! . .

Πῶς το μετανοεῖ τώρα ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς, ποῦ ἤθελε καὶ καλὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα του στὸ κυνῆγι. Ἀλλὰ δὲν το λέγει· δὲν καταδέχεται νὰ ἰδῇ ὅτι ἐνικήθη, ὅτι την ἔπαθε. Ὁ πατέρας του, γιὰ νὰ τον τιμωρήσῃ, κάνει πῶς δὲν τον βλέπει. Καὶ ὁ κακομοίρης ὁ Ἀχιλλεὺς σέρνεται κοῦτσα κούτσα ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους κυνηγούς. Οὔτε ὁ Λέων δὲν τον πλησιάζει πιά. Καὶ τί νὰ τον κάμῃ τέτοιο ψευτοκυνηγό;

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙ ΝΥΜΦΑΙΑΙ

Ἐξήλθομεν εἰς μακρινὸν περίπατον κατὰ τὸ σύνηθες, ὁ σοφὸς φίλος μου καὶ ἐγώ. Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν πλησίον μικροῦ ἕλους, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίζετο ἐντὸς τοῦ λειμῶνος ἀπὸ τὴν ἐκχείλισιν ρυακίου.

Εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τοῦ ἕλους τούτου, ὅπου τὸ ὕδωρ ἦτο ἀρκετὰ βαθύ, πλῆθος μεγάλων καὶ ὡραίων ἀνθέων λευκῶν ἔθαλλον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, περικυκλωμένα ἀπὸ μεγάλα στρογγυλὰ φύλλα, πράσινα καὶ στίλπνά.

Φαίνεται, ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα εἶχον κινήσῃ τὸν πόθον νεαρᾶς χωρικῆς, ἡ ὁποία, ἀναμφιβόλως, τὸ ἐξεφράσθη εἰς τὸν μικρὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος την συνώδευε. Τὸ παιδίον, ἐσκυμμένον παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ἕλους, ἐξέτεινε τὸν βραχίονα καὶ ἠγωνίζετο εἰς μάτην νὰ φθάσῃ μερικά· καὶ ἐπειδὴ ἡ κόρη ἐφοβεῖτο μήπως, διὰ νὰ την εὐχαριστήσῃ, τὸ παιδίον ἤθελεν ὀλισθήσῃ εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ἐκράτει μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν ἄλλο βραχίονα. Αὐτὸ ἐγίνετο, ἐννοεῖται, μὲ πολλὰ εὔθυμα καὶ θορυβώδη γέλια, ἀπετέλει δὲ πραγματικῶς μίαν εἰκόνα χαριτωμένην.

— Ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν θὰ το κατορθώσουν, εἶπεν ὁ φίλος μου. Αἱ συνεταὶ νυμφαῖαι ἐφρόντισαν νὰ εἶνε ἀπομακρυσμέναι ἀπὸ τὸ χεῖλος, καὶ οὕτω θὰ ἠμπορέσουν νὰ ἐξακολουθήσουν ἡσύχως τὴν ὡραίαν των ζωήν...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, ἀπήντησα Κ' ἐξηκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μας.

Εἰς τὴν ἐπιστροφήν, — ὁ ἥλιος πλέον εἶχε δύσῃ, — διήλθομεν καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ ἕλος.

— Κυττάξετ' ἐκεῖ ! εἶπα ἐκπληκτος ὁ μικρὸς χωρικὸς ἐστάθη, φαίνεται, ἱκανώτερος ἀφ' ὅτι ἐνομίσαμεν. Οὔτε μία νυμφαῖα δὲν μένει πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Θὰ εὗρε τρόπον νὰ τας κόψῃ ὅλας.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησεν ὁ φίλος μου.

— Κρίνω ἐξ ὅσων βλέπω.

— Ἴσως δὲν βλέπεις καλά ... Αὔριον τὸ ἀπόγευμα, ὅταν θὰ ξαναπεράσωμεν ἀπὸ ἐδῶ, ἂν θέλῃς τα ξαν αλέμε . . .

Πραγματικῶς, τὴν ἐπαύριον, ὅταν εὑρέθημεν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἕλους ἦτο κατεσπαρμένη ἀπὸ νυμφαίας, ὅπως καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πρώτης μας διελεύσεως. Θὰ ὡρκίζετο κανεὶς ὅτι δὲν ἔλειπεν οὔτε μία !

— Λοιπόν; εἶπεν ὁ φίλος μου· νομίζεις ἀκόμη ὅτι ὁ μικρὸς χωρικὸς τὰς ἔκοψεν ὅλας ; ...

— Καὶ ὅμως χθὲς βράδυ ἡ θέσις ἦτο κενή.

— Φυσικώτατα !

— Πῶς ; φυσικώτατα ;

— Βεβαίως. Διατὶ δυσκολεύεσαι νὰ παραδεχθῇς ὅτι ὑπάρχουν πλάσματα, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ κάμνουν ὅ,τι κάμνεις καὶ σὺ κάθε βράδυ ;

— Τί κάμνω κάθε βράδυ ;

— Ἐπιστρέφεις εἰς τὸ σπίτι σου καὶ λαμβάνεις ὅλα σου τὰ μέτρα διὰ νὰ διέλθῃς ἡσύχως τὴν νύκτα. Καὶ αἱ νυμφαῖαι, βλέπεις, ἔχουν ἕξεις ἀπαραλλάκτους μὲ τὰς ἰδικάς σου. Ὅταν κλίνῃ ὁ ἥλιος, κάμνουν τὰς προετοιμασίας των διὰ τὴν νυκτερινὴν ἀποχώρησιν καὶ μόλις δύσῃ

ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα, ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπίτι των, δηλαδὴ δύουν καὶ αὐταί, βυθιζόμεναι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπου καὶ ἐγεννήθησαν. Ἀλλ' ὅταν τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας φανῇ καὶ πάλιν, αἱ νυμφαῖαι ἐγκαταλείπουν τὴν ὑγρὰν των κλίνην καὶ ἀνοίγονται ἐκ νέου εἰς τὸ φῶς. Οὕτως ἐξηγεῖται πῶς ἡ θέσις χθὲς βράδυ ἦτο κενή, καὶ πῶς σήμερον εἶνε πάλιν κατειλημμένη.

— Πολὺ περίεργον αὐτό... Τὸ βλέπω καὶ το πιστεύω, ἀφ' οὗ μοῦ το λέγετε... Ἕνα πρᾶγμα ὅμως με φέρει εἰς ἀπορίαν...

— Τί πρᾶγμα ;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνες κανεὶς καὶ πάρα πολὺ ἐντριβὴς εἰς τὴν Φυτολογίαν, διὰ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ κόνις ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐκχύνεται ἀπὸ τοὺς στήμονας τοῦ ἄνθους καὶ ὀνομάζεται γῦρις, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον της πρὸς σχηματισμὸν τῶν σπόρων ἢ τῶν καρπῶν, παρὰ ἐφ' ὅσον διατηρεῖται ἐντελῶς ξηρά. Ἐν τούτοις μοῦ λέγετε, ὅτι τὰ ἄνθη αὐτὰ διενυκτέρευσαν ὑπὸ τὸ ὕδωρ· ἀλλά, ἐφ' ὅσον εἰμπορῶ νὰ διακρίνω ἀπὸ ἐδῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ λεπτὴ χρυσόκονις τῶν στημόνων εἶνε τόσον στεγνή, ὡς νὰ μὴν ἐβράχη ποτέ.

—Ἔχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ φίλος μου· ἀλλὰ περίμενε μίαν στιγμήν.

Λέγων ταῦτα, διηυθύνθη πρὸς τὸ δασύλλιον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐκεῖ πλησίον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε, κρατῶν μίαν βέργαν τὴν ὁποίαν εἶχε κόψῃ. Τότε, πλησιάσας τὴν ὀχθην καὶ διευθύνας τὸ ἄκρον τῆς βέργας πρὸς τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον τὴν προτεραίαν ὁ μικρὸς χωρικὸς ἤθελε νὰ κόψῃ, ὤθησεν ἐλαφρῶς τὸν μίσχον, διὰ ναναγκάσῃ τὸ ἄνθος νὰ βυθισθῇ.

—Κύτταξε τώρα, μοῦ εἶπε· βλέπεις πῶς συσφίγγονται τὰ πέταλα ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὕδατος, ἐφ' ὅσον τὸ ἄνθος βυθίζεται... Ἐφαρμόζονται τελείως τὸ ἕν μὲ τὸ ἄλλο, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον σχηματίζουν ἓν εἶδος θήκης, μίαν πυξίδα ἐπιμήκη καὶ κλεισμένην ἑρμητικῶς.

—Λαμπρά.

—Κύτταξε ἀκόμη. Τὸ ἄνθος ἐβυθίσθη ὁλωσδιόλου. Τὸ κρατῶ οὕτω ὀλίγας στιγμάς, διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν τὸ ὕδωρ νὰ εἰσχωρήσῃ... ἂν εἰμπορῇ τῶντι νὰ εἰσχωρήσῃ. Ἔπειτα τὸ ἐλευθερόνω, ἀποσύρων τὴν βέργαν... Κύτταξέ τον... Ἀναβαίνει, ἰδού, φθάνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντελῶς κλειστόν... ἀλλά, μόλις προβάλῃ ἀπὸ τὸ νερόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ θήκη ἀνοίγει... ἀνοίγει... ἀνοιξεν ὁλωσδιόλου, βλέπεις, καὶ οὐδεμία σταγὼν εἰσῆλθεν ἐντός. Εἰμπορεῖς νὰ βεβαιωθῇς, ὅτι ἡ γῦρις ἔμεινε στεγνή, ὅπως ἦτο καὶ πρῶτα καὶ κατὰ συνέπειαν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον της, καθὼς εἴπες πρὸ ὀλίγου, πρὸς σχηματισμὸν τῶν σπόρων, οἱ ὁποῖοι θὰ διαιωνίσουν τὸ φυτόν... Δὲν εἶνε ἁπλούστατον ;

— Ἀπλούστατον καὶ θαυμαστόν! ἀνέκραξα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ δεξιώτερος τεχνίτης, ἔχων ἔστω αὐτὴν τὴν φύσιν ὡς πρότυπον, δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ κατασκευάσῃ παρόμοιον ἀριστούργημα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ θεῖος δημιουργὸς τοῦ μηχανισμοῦ τούτου δὲν φοβεῖται τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν ἀνθρώπων!

—Ὄχι βέβαια!... Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον παρατηρήσῃ αὐτὸ ποὺ σου ἔδειξα σήμερον Εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὰ νερὰ τοῦ Νείλου, φύεται ἕν εἶδος νυμφαίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται λωτός. Καὶ ὁ λωτὸς ἐπίσης ἀναφαίνεται καὶ κρύπτεται συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀφιέρωσαν τὸ ἄνθος τοῦτο εἰς τὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀσίριδος, καθὼς καὶ εἰς τὴν γῆν, τὴν σύζυγον τοῦ ἡλίου, τὴν μεγάλην θεὰν Ἴσιδα. Ἦτο λοιπὸν ὁ λωτὸς ἱερόν, θεῖον ἄνθος διὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους.

— Ἄνθος τόσον ὡραῖον καὶ ἔχον τοιαύτας θαυμασίας ἰδιότητας, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ καταπλήξῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶπα.

— Ἀλλὰ καὶ σήμερον, εἶπεν ὁ φίλος μου ὡς ἐν ἐπιλόγῳ, ὁ ἐζετάζων τὴν νυμφαίαν καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θαυμασμοῦ, καὶ ὁ νοῦς του αἴρεται αὐθορμήτως πρὸς τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀνεκδιηγήτων αὐτῶν θαυμασίων!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μονόλογος τοῦ ἀμελοῦς *Καθο Κόρακα* :

« Νὰ μία λανθασμένη παροιμία : Τὰ παθήματα μαθήματα ... Ἔπρεπε νὰ λέγουν : Τὰ μαθήματα παθήματα ! »

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλεφινο Ντόμινο.

* * *

Μεταξὺ συμμαθητῶν :

Ὁ Α' : — Γιατί, Γιῶργο, μου φέρεσαι αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔτσι ψυχρῶς ;

Ὁ Β' :—Καὶ δὲν χαίρεσαι, καϊμένε, μὲ τέτοια ζέστη ;

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Π. Πανιὰ.

* * *

Ὁ Μίμης εἶνε πολὺ μαῦρος, καὶ ὁ μόνος του πόθος εἶνε νάσπρίσῃ.

Μίαν ἡμέραν ὁ φίλος του Πίπης τοῦ εἶπεν, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ τον βλέπει, τοῦ φαίνεται ἀσκρότερος.

— Τότε νὰ ἔρχεσαι δύο φορὲς τὴν ἡμέρα ἐτὸ σπίτι μου ! παρακαλεῖ ὁ Μίμης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιπαλαμηδισμοῦ

* * *

— Πάλι ἔσκασες ἕνα ποτῆρι, Φιφή.

— Δέν το ἔκαμα ἐπίτηδες, μαμμά.

— Ἐπαρίμενα αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ... ὅταν σπάζῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα, δέν το κάμνει ἐπίτηδες.

— Μὲ συγχωρεῖς, μαμμά ... ἀλλ' ὅταν σπάμε ταύγὰ διὰ τὴν ὀμελέτταν ; ...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θελπούσης

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 75ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς « Διαπλάσεως τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1902.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει καὶ προκηρύσσεται ὁ Νέος Δ ἀγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς Ὅρους τοὺς ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ ὁποῖοι παραμένουν οἱ αὐτοί δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θέκπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ Ζ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1-2. σελ. 10).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ὁλονὲν αἱ φωτογραφίαι τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν Α' Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσκαθώματος. Σήμερον ἔλαβα καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ *Κρητικοῦ Καστάνου*. Ἐλπίζω νὰ λάβω μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων διὰ νὰποτελεσθῇ πλήρες τὸ σύμπλεγμα τῶν ξεσπαθωμένων φίλων μου, τοὺς ὁποίους καὶ ποιὸς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ . . .

Χαίρω πολύ, *Ἀμαρυλλὶς* διὰ τὸν σύλλογον ποὺ θὰ ἱδρύσετε, μὲ σκοπὸν νὰ ἐγγράφῃ εἰς τὴν « Διάπλασιν » ἄπορους. Ὅσον διὰ τὴν ὀνομασίαν, νομίζω ὅτι σεῖς θὰ εὕρετε τὴν καταλληλοτέραν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν μου ἐξανάστειλες αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα· ὁπωσδήποτε δὲν θὰ το δημοσιεύσω, διότι δὲν μου ἀρέσει πολύ.

Νηρηΐς τοῦ *Κοδοικοῦ* [Ε] ἀφ' οὗ « ἡ ἀγάπη ποὺ μοῦχεις εἶνε πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ σιωπή σου, σὲ συγχωρῶ προθύμως . . . Ἔπειτα ἦσαν καὶ τὰ μαθήματά που σ' ἐμπόδιζαν . . . Ἂς εἶνε, τώρα νὰ μου γράφῃς συχνὰ τέτοια χαριτωμένα γραμματάκια, γιὰ νὰ πέρνῃς καὶ εὔσημα.

Ἡ ἐπιστολή σου, *Σμυρνιωτάκι* [ΕΕ], μοῦ ὑπερήφρεσε μ' ἐχαροποίησε δὲ πολὺ ἡ ἀπόφασίς σου, τὴν ὁποίαν ἔλαβες κατόπι τῆς συμβουλῆς μου. Φαντάζομαι πόσον εὐχαριστημένοι θὰ εἶνε οἱ καλοί σου γονεῖς.— Λυκεῖαι τὸν Βαλεντεῦνον διὰ τὰ παθήματά του ; Καλὰ νὰ πάθῃ, ἀφ' οὗ ἔκαμε τόσα εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κερκύρ. Δὲν το ἤξευρε ὅτι θὰ εὕρισκε καμμιὰ μέρα τὸ *μάστορή* του ;

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Ἀντιγόνη*. Ἔλεγα κ' ἐγώ : μὰ τί ἔγινεν ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ φίλη μου ; Τὴν φωτογραφίαν σου τὴν περμένω ἀνυπομόνως, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λείψῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα. Ὅλοι αὐτοί που λέγεις, εἶνε συνδρομηταί.

Ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος*, ὁ ὁποῖος φρονεῖ, ὅτι ὁ κύριος λόγος ποῦ δὲν διακρίνονται ὡς ἄλλοτε οἱ φίλοι μας, εἶνε ἡ συχνὴ ἀλλαγὴ τῶν ψευδωνύμων, μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς : « Βλέπω συχνὰ ὡραῖα ψευδώνυμα . . . Ἐν τοιούτοις δὲν ἠδυνάμην τάχα νὰ λάβω κ' ἐγω, ἀλλάσσων αὐτὸ που ἔχω ; Εὐκολότατα . . . ἀλλὰ μὲ αὐτὸ που ἔχω ἐκοπίασα διὰ νὰ γνωρισθῶ εἰς τὸν κύκλον μας, καὶ ἂν το ἀλλάξω πρέπει νἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ νὰ καταβάλω νέους κόπους διὰ νὰ ξαναγνωρισθῶ. » Ἰδοὺ φρόνιμα λόγια.

Ἀπατᾶσαι, *Ἀριστομένη Μεσοήνιε*, λέγων ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ραλλείου εἰς φίλας μου. Καὶ ξεύρεις διατί ἀπατᾶσαι ; διότι εἶνε λανθασμένη ἡ πληροφορία σου ὅτι ὅλα τὰ παιδιά, οἱ ἔφηβοι καὶ αἱ νεάνιδες εἶνε συνδρομηταί μου». Ἂν ἦσαν, βέβαια, θὰ ἦτο φυσικώτατον, κάθε χρόνον καὶ παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα, νὰ βραβεύωνται συνδρομηταί μου. Δὲν εἶνε ὅμως ὅλα τὰ παιδιὰ συνδρομηταί μου, ἀλλὰ μόνον τὰ *καλλίτερα*, καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει ἡ βράβευσίς των, ἡ ὁποία βλέπεις πόσην σημασίαν ἔχει . . .

Λοιπὸν καὶ ἡ *Ἀθῶα Καρδία*, καθὼς σας εἶπα θὰ βραβεύσῃ τὰ καλλίτερα τετράδια Μ. Μυστικῶν που θὰ λάβῃ, διὰ 50 Δελτάριον. Ἀλλὰ δὲν θὰ τα δώσῃ ὅλα εἰς ἕνα Εἰς τὸν πρῶτον θὰ δώσῃ 30 δελτάρια, εἰς τοὺς δύο δευτέρους ἀνὰ 15, καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τρίτους ἀνὰ 10 (Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ δώσῃ 90 Δελτάρια ἐν ὅλῳ.) — Δύο εὐσημα[ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, (ἐννοῶ τὴν ἀπὸ 30 Ἰουλίου,) μάθε δὲ ὅτι ἐνόησα ἀμέσως ὅτι ἦτο ἰδική σου καὶ ἡ ἀνώνυμος Βραχεῖα.

Μή με ἀναπατεύῃς μὲ λαχεῖα, φίλε μου *Ποῖος Εἶμαι*. Εἰς ὅλους ἕως τώρα ἠρνήθην νὰ δημοσιεύσω παρομοίας πληροφορίας· τὸ ἀρνοῦμαι καὶ εἰς σέ, μολονότι λυποῦμαι πολύ.

Πραγματικῶς, ἡ ἀπόφασίς σου μαρτυρεῖ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς πολύ, *Ἀρχιχαλαμπουριστά*. Καὶ ἦτο καιρὸς νὰ παύσουν αἱ ἐφημερίδες-ἐπιστολαί, διότι τὸ ρεῦμα ἐξωγκώθη, παρέσυρε δὲ κατ' αὐτὰς καὶ ποῖον νομίζεις, τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* ! Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸ συνέταξε περιοδικὸν ἀντὶ ἐφημερίδος ! Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶνε τόπον ἔξυπνος ὁ 1ος ἀριθμός, ὥστε ἂν εἶχα τόκον, καὶ προπάντων ἂν δὲν ἐφοβούμην τὰς μιμήσεις, θὰ τον ἐδημοσίευα μὲ δέκα εὔσημα.

Δὲν ἀντέχω ὅμως . . . ὄχι, δὲν ἀντέχω. Θὰ ναδημοσιεύσω ἀπὸ τὸ περιοδικὸν τοῦ *Ἐρυθροῦ Νέφους* αὐτὸν τὸν . . . Σπιγματόγριφον :

« *Ἐρυθρὸν Νέφος* : Προχθές . . . ἔξ . . .

« *Ἄγγελος Αὐγερινός*. ! ! ! !

« Λύσις : *Ἐρ. Νέφος* : Προχθὲς ἐπῆρα ἓξ Εὔσημα.

« *Ἄγγ. Αὐγερινός* : Μπᾶ ποῦ νὰ σε πάρῃ ὁ ἄνεμος ! »

Τὸ *Κεντρὶ* δὲν μου γράφει, εὐτυχῶς, ἐφημερίδα, μοῦ γράφει ὅμως ἐξυπνότατα πράγματα. Παραδείγματος χάριν. Ἤθελε νὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερο τετράδιον Μ. Μυστικῶν, ἀλλ' εὑρεθεῖς εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς, διότι ὅλα εἶνε ὡραῖα, ἀπεφάσισε νὰ τα βραβεύσῃ ὅλα Λοιπὸν, ὅσοι τοῦ ἔστειλαν Μ. Μυστικά, ἂς ὑπάγουν εἰς τὸ Ἀτ-Λάτφ νὰ πάρουν τὸ βραβεῖόν των, δηλαδὴ νὰ φάγουν ἕνα γλύκυσμα εἰς τὴν ὑγείαν του καὶ διὰ λογαριασμόν ... των.— Ἐπίσης μοῦ γράφει τὸ *Κεντρὶ* ὅτι κάμνει συλλογὴν τοῦ πυκνῶν, (ἀρουραίων τυφλῶν, λευκῶν κλπ.) καὶ παρακαλεῖ τοὺς φίλους μου νὰ του στείλουν ἂν ἔχουν, ἀλλὰ νὰ μὴ ξεχάσουν νὰ του στείλουν μαζί... καὶ μίαν γάταν.

Ἐθνικὲ Ὕμνε [ΕΕ] διὰ τὴν ἐκτάκτως ὡραίαν ἐπιστολήν. Σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ μικροῦ σου ἐξαδέλφου. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε καλὸ παιδὶ καὶ θὰ διακρίθῃ.

Καὶ τὸ *Μαῦρο Σύννεφο* [ΕΕΕ] μοῦ ἔγραψεν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν, καὶ συγχαίρομαι ἀνενέωσε τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἔτος 1903. Ἀπὸ τώρα ! Νὰ ἀγάπῃ !

Κάποιος ἢ κάποια, ἐξ Ἀθηνῶν, εἰς μίαν ροδίνην κάρταν, μοῦ ἔγραψε καμμιὰ δεκαριὰ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν. Ἀλλ' οὔτε ὄνομα, οὔτε τίποτε. . . Ποῖος νὰ εἶνε ; (Μέσα εἰς τὸν φάκελλον τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸ Γραφεῖον μου ἕνα παιδί, ὑπῆρχε καὶ μία δραχμή, διὰ τὴν ἐγκρισιν, τοῦ ψευδωνύμου, ὑποθέτω.)

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός. Ἀνάγκη ὑπομονῆς μεγάλης, διὰ νἀντέχωμεν εἰς τὰ δεινά, διὰ τῶν ὁποίων μᾶς δοκιμάζει ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεός. . . Διαβίβασε τὰ συλλυπητήριά μου καὶ εἰς τὰ ἀγαπητά σου ἀδέλφια.

Μάγκα τῶν Παρισίων, ὅλων τῶν τετραδίων τῶν Μ. Μυστικῶν αἱ ἐρωτήσεις εἶνε αἱ αὐταί· ἀλλὰ τὴν ποικιλίαν ἀποτελοῦν αἱ ἀπαντήσεις· Εἰς ἕκαστον τετράδιον πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς γραμματόσημον 10 λεπτῶν, σύμφωνα μὲ τὸν Κανονισμόν, ἂν ἰδὲ εἰς τὸ 1ον φύλλον ἐ. ἔ.

Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου, κανένα λόγον δυσαρεσκείας δὲν ἔχω ἐναντίον σου. Ἡ συνδρομή σου ἐλήφθη πρὸ πολλοῦ καὶ σου ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν την ἔλαβες. Εἰς τὰ κατόπι γράμματά σου ἀνέβαλλα νἀπαντήσω, διότι τὸ πρῶτον δὲν το εὕρηκα ἀκόμη καὶ δὲν ἤξευρα ἂν ἐπρόκειτο μόνον περὶ τῆς συνδρομῆς σου ἢ ἂν ἔγραφες καὶ ἄλλο τίποτε, εἰς τὸ ὁποῖον ἐζήτεις ἀπάντησιν (καὶ τὰ κατόπι γράμματα δὲν μὲ διεφώτιζαν περὶ τούτου.) Ὁπωσδήποτε, μάθε ὅτι δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένη μαζί σου καὶ ὅτι εἰμπορεῖς νὰ μου γράφῃς ἐλεύθερα ὅπως πρῶτα. Θὰ σου γράφω καὶ ἰδιαιτέρως

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ.

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου παύω νὰ δημοσιεύω προτάσεις των περὶ νέων ἀντιλλαγῶν. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ δημοσιεύω τὰς προτάσεις μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν καμὲν τετράδιον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀήττητον Ἑλληνα* (+ + ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ ἰδῇς πῶς γράφεται, διότι δὲν το εἶχες γραμμένον καλά.) *Ροδινοῦσσα τῶν Ἀέθερων* (Α Κ. Γ.) *Λαλαγιάν* (Σ. Ν. Δ. φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφούλαν σου) καὶ *Χαμένο Καράβι* (Ι.Σ Π. σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον που ἐζήτησες·)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι (ἀπὸ μίαν τοῦ καθενός, ἀνεξαιρέτως:) τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* εὔχεται ἔτη πολλὰ εἰς τὸν Σὶρ- Λὰ- Φαλουδὲ διὰ τὴν ἑορτήν του· — ὁ *Νυκτοκόραξ* χαιρετᾷ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ περιμένει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς της· — ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλῶνων* πληροφορεῖ τὸν *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ μάθῃ τἀρχικά της καὶ την διαμονήν της· — τὸ *Ἄστρο Ποντικάκι* πληροφορεῖ τὸν *Δαίμαρχο Ποντίκι* ὅτι τἀρχικά του εἶνε Α. Β. καὶ ὅτι διαμένει ἐν Κων]πόλει· τὸ ἀντασπάζεται καὶ τὸ ἐρωτᾷ τί χρῶμα ἔχει· — ὁ *Ἀρχιστράτηγος Δέβετ* χαιρετᾷ τὰς δεσποινίδας *Κοντσαλέξη*, τὰς ὁποίας γνωρίζει κάλλιστα· — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* ἀσπάζεται τὴν *Φιλόμουσαν Νεάνιδα* καὶ διατὶ τὴν ἐλησμόνησε τόσον καιρόν ;— τὸ *Ἄνθος Μαΐου* πληροφορεῖ τὴν *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης* ὅτι τἀρχικά του εἶνε Χ. Κ· — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* πληροφορεῖ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* ὅτι ἔχουν ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ μὲ τὸ παλαιόν του ψευδώνυμον. — τὸ *Μή- μου-* Ἄπτου χαιρετᾷ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ ἀναμένει δελτάρια· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Δάλιαν* καὶ την ἐρωτᾷ ἂν τον γνωρίζῃ, διότι αὐτὸς δὲν την γνωρίζει· — ὁ *Πασίμαχος* χαιρετᾷ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ το πληροφορεῖ ὅτι δὲν εἶνε υἱὸς στρατιωτικοῦ — ἡ *Μόνωσις* ἀσπάζεται τὴν *Ἐρημίτιδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς τα ἐπέρασε μὲ τοὺς σεισμούς· — ἡ *Βασίλισσα τῶν Ἀέθερων* ἐρωτᾷ τὴν *Κόρην τοῦ Μοριᾶ* ἀπὸ ποῦ κατάγεται· — τὸ *Ἀγνὸ* Μενέξεδάκι ἀσπάζεται τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ τὴν Σπαρτιάτιδα *Χελωνίδα*· — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* πληροφορεῖ τὸ *Σερσαντὲν* ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἐφυλάχθη, ἔμαθε τἐνομά του· — ὁ *Δέων τῆς Φλωρεντίας* ἀσπάζεται τὸ *Τρεμοσθένον Ἀστέρι* — τὸ *Κεντρὶ* πληροφορεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* ὅτι ἔχει τὴν διάθεσίν της ἕνα θαυμάσιον αὐγὸ καμηλοπαρδάλεως, ποὺ τοῦ το ἔστειλεν ὁ θεῖός του ἀπὸ τὴν Ἰσλανδίαν· — ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* προτείνει εἰς τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* νἀνταλλάξουν τὰς φωτογραφίας των. — τὸ *Μαῦρο Σύννεφο* ἐρωτᾷ τὸν *Φλῶρον Φλωρίδην* ἐὰν το γνωρίζῃ, δι' ἀνταλλαγῆς δὲ Μ. Μυστικῶν θὰ τον βοηθήσῃ νὰ το ἐνθυμηθῇ· — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* συγχαίρει τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* διὰ τὴν λαμπρὰν της ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις (ἐπίσης την συγχαίρω κ' ἐγώ.)— ὁ *Κοσμόδος* χαιρετᾷ τὴν *Ὡραίαν Χαλκίδα*· — ἡ *Ἐσμεράλδα* χαιρετᾷ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος*, ἀλλὰ δὲν του πάγει τόση φελοσοφία· — ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* ἀναστάζεται τὴν *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν*· — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* πληροφορεῖ τὸν *Κλάδον Μυρσίνης* ὅτι ἀκόμη ἀναμένει ἐπιστολήν του· — ἡ *Ἐρημῖτις* ἀσπάζεται τὸν *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος* καὶ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* καὶ τους ἐρωτᾷ τί γίνονται· — τὸ *Μολὸν Λαβὲ* ἐρωτᾷ τὴν *Μελιχράν Ἀκτῖνα* ἐὰν το ἐμάντευσε, καὶ δι αὐτὸ τοῦ ἐζήτησε Μ. Μυστικά ;— ἡ *Ὑπερήφανη Ἑλληνὶς* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν* καὶ την ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει ἡ κιθάρα· — ὁ *Σὶρ Λὰ- Φαλουδὲ* πληροφορεῖ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* ὅτι εἶνε ἀδύνατον, διότι καὶ αὐτὴ δὲν του ἐτανέρωσε τὄνομά της· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* ἀντασπάζεται τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν* — *Θάμυρις ὁ Φιλάμμωνος* χαιρετᾷ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* —ἡ *Βροντὴ τοῦ Διὸς* παρακαλεῖ τὴν συνδρομήτριαν ἐκείνην, ἡ ὁποία τὴν 7 Αὐγούστου, εἰς τὸ θέατρον τῆς Χαλκίδος, ἰδοῦσα τὸν πρώην *Ἀσπροποταμίτην* ἐφώναξε νὰ ὁ *Ἀσπροποταμίτης* ! » νὰ της εἴπῃ τὄνομα της, διότι ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ την μάθῃ· — τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* πληροφορεῖ τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὰ κάστανα, καὶ ἂν ἔχῃ ἓξ τοῦ στείλῃ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Ἐξόριστος Ἑλλὴν* μὲ τὴν *Ροδοστεφαναμένην Ἀνοιξιν* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*· — ὁ *Χωλὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸ *Ἐνθυμοῦ, Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Μεσημβρινὴν Ἀκτήν, Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ἑλληνα Σημαιοφόρον*· — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸν *Τζὸν Μπούλ*· — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*· — ἡ *Βεατρίκη* μὲ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα, Πειραϊκὴν Νύκτα Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Μελιχράν Ἀκτῖνα* καὶ *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὸν *Φιλόδοξον Μακεδόνα, Ναυαγὸν Καρδίαν, Ζιζάνιον Γυμνασίου, Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* καὶ *Ἀντιγόνην*· — ὁ *Ἱπποκόμης τῆς Βραζελόνης* μὲ τὸν *Νὰν-Λίγγ, Δημήτριον τὸν Φαληρέα, Πεινασμένον Καρχαρίαν, Νηρηΐδα τοῦ Εὐβοικοῦ* καὶ *Αὐτοδίδακτον Καλλιτέχνιδα*· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὸν *Ἰτέαν*· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Γλυκύλαλον Ὄγον, Λιακὸν Ἄστρον, Παλλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Ποιμενίδα Μυρτώ*· — ὁ *Χαλκιδεὺς Λιμοκοντόρος* μὲ τὸν *Ἀρχιχαλαμπουριστὴν* καὶ *Ζουλέικαν*· — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα*· — τὸ *Τρελλόπ

Πενθοῦσαν Καρδίαν καὶ *Ἀνυπόμονον Καρδίαν*· — ὁ *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Τρελλοπαιδο τῶν Ἀθηνῶν*, *Κορινθιακὸν Ζέφυρον*, *Μόνωσιν* καὶ *Γυμνάσιον Χίου*· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὴν *Εἱμαρμένην*. *Μάγκαν τῶν Παρισίων*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ἀντιγόνην* καὶ *Κουασιμόδον*· — τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου* μὲ τὸ *Ποντικονῆσι Κερκύρας*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Γλυκύλαλον Ὄνον* καὶ *Τοιγγαρέλλαν*· — ἡ *Ζούρλια-Μούρλια* μὲ τὴν *Δάλιαν*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν*· — ὁ *Ἡσυμερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Ὑπερήφανον Λέοντα*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, *Ξενιτευμένον Σινωπέα* καὶ *Κεραμιδόγατον*· — ἡ *Κατσαρομάλλω* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Δεσποινίδα Παρακράτησιν* καὶ *Μὴ μὲ λησμόνει*· — ἡ *Ροδόχρους Βιολέττα* μὲ τὴν *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Φροῦ-Φροῦ*, *Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Μαργαριτοφόρον*· — ὁ *Σὶδ* μὲ τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* καὶ *Ἀνατέλλοντα Ἀστέρα*· — ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ τὸ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*. *Κάρμεν Σίλβα*, *Λευκὸν Διάβολον*, *Δρῦν τοῦ Κάμπου* καὶ *Λευκὴν Ἀκακίαν*· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Κουασιμόδον*, *Ἑσπερινούλαν* καὶ *Καρδιογνώστην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺ φίλου της: *Κυδαθηναῖον*, *Λευκὸν Κρῖνον*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἄσπρο Ποντικάκι* (αἱ λύσεις σοῦ εἶχε ἐν τάξει μέχρι τοῦ 29ου· τὰ φύλλα τοῦ **1894** ἦσαν διὰ τὸ Βραβεῖον·) *Ἀρχιστράτηγον Δέβετ* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν καλόν σου μπαμπᾶν διὰ τὴν ἐκτίμησίν του·) *Καλλικρατίδαν Λάσκαρι* (διὰ τὸ ὑπόλοιπον, σοῦ ἔστειλα ἓν «Βιβλίον Συμπεριφορᾶς»·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν* (τὸ δῶρόν σου κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων εὖγε!) *Ἄνθος Μαΐου* ([ΕΕ] νὰ την στείλης, τὴν περιμένω ἀνυπομόνως· ἂν βραδεύῃς εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν θὰ μου στείλῃς νέαν φωτογραφίαν πρὸς δημοσίευσιν·) *Θρᾶκα Πολεμιστὴν* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου σου·) *Νικόλαον Σισίνην*, *Ναυσικᾶν* (βέβαια, μὲ τόσην ξέστην καὶ μὲ τόσες μυῖγες πῶς νὰ γράψῃς καλλίτερα ὁ κ. Φαίδων προθύμως ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν σου...) *Μαρκίσιον Βαλδουΐνον* (ἔστειλα·) *Μή μου Ἄπτου* (ἔστειλα 5ον τόμον· νομίζω, ὅτε μᾶλλον αὐτοὶ ποὺ ἀρύ το λέγουν θὰ ἤθελαν «μιὰ μπότσα γάλα»·) *Ι. Σολιώτην* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφήν· σοῦ ἀπήντησα ἐν δελταρίῳ·) *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Παπίμαχον* (ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ 5 μῆνας.. ἀκοῦτ' ἐκεῖ 5 μῆνας!) *Μόνωσιν* ([ΕΕ] ποιωτικωτάτη, ὅπως πάντοτε, ἡ ἐπιστολή σου.) *Βασίλισσαν τῶν Λιθέρων* (ποῦ μὴν ἐρωτᾶσε τί χαρὰν ἔλαβε ἅμα εἶδε τὸ ψευδώνυμον της.) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* ἀλήθεια, τὴν ἐγλύτωσες φθηνά..) *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* (ἔστειλα.) *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (δὲν πηγαίνει πίσω καὶ αὐτό... φαντασθῆτε ὅτι εἶχε νὰ μου γράψῃ τέσσαρας μῆνας!) *Υἱὸν Ἠπειρώτου* (καὶ τὰ δύο **Π. Πνεύματα** εἶνε παμπάλαια καὶ πολὺ γνωστά. στεῖλε μου ἄλλα, ἰδικῆς σου ἐπινοήσεως, ἢ μεταφρασμένα ἀπὸ τελευταῖα φύλλα ξένων περιοδικῶν.) *Πληγωμένον Ἀετὸν* (ὄχι, δὲν την ἔλαβα, καὶ φρόντισε.) *Λέοντα τῆς Φλωρεντίας* (ἔστειλα.) *Ἀθυσινὴν Πολεμιστὴν* (ἔστειλα.) *Ζωὴν Δελμούζου* (ἔστειλα.) *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* (καλῶς ἦλθες· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴς ἐνεργείας·) *Συριανὴν Ξανθούλαν* (γράφε μου λοιπὸν συχνότερα· βραβεῖον ἔστειλα·) *Σκληρὸν Βράχον* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια·) *Κουασιμόδον* (ἔγινε τὸ σύμπλεγμα; Τὸ περιμένω·) *Ἐσμεράλδαν* (ἐγέλασα μὲ τὸ πάθημα τῆς μετακομιζομένης οἰκογενείας· εἶδα κ' ἐγὼ τὰς γελοίας αὐτὰς ἀπομιμήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ ἔφριξα·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (ἀρκετὰ εὐκάνγνωστον τὸ δελτάριόν σου, καὶ μὴν ἀνησυχῇς·) *Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν* (τί νὰ γίνῃ! ὡς μικρότερος πρέπει νὰ περιμένῃς τοὺς μεγαλητέρους·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη·) *Ῥωμιδα τοῦ Ζαλόγγου* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Μολὼν Λαβέ* (τὸ ἥξευρα τὸ ἀνέκδοτον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν με ἐμπόδισε νὰ γελάσω καὶ πάλιν·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (καὶ τὰς ἰδίας, καὶ ἄλλας· ὅπως θέλεις· οἱ περισσότεροι ἔχουν ἕνα τύπον δι' ὅλα τὰ τετράδια ποὺ στέλλουν·) *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον* (ἔστειλα·) *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* (δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω παράπονον, ἀφ' οὗ δὲν ἔγραφες ἐπίσης καὶ τοῦ μπαμπᾶ σου· ἄχ, αὐταὶ αἱ ἀσχολίαι!..) *Μικρὸν Βιολιστὴν* (καλῶς νὰ ἔλθῃς· χαίρω πολὺ δι' ὅτα μοῦ γράφεις·) *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (ξεύρω καὶ ἐγώ; ἴσως εἶχαν διαβάσῃ τὸ «Μέγα Δάσος-γαλλικά·») *Θάμυριν τὸν Φιλάμμωνος* (τὸ εἶδες λοιπόν;) *Πλανήτην Ἀφροδίτη* (ἔστειλα·) *Βροντὴν τοῦ Διὸς* (πολὺ ἐκτενὴς ἡ πληροφορία σου· ἄλλ' ἀφ' οὗ εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσον καιρόν, τὴν δημοσιεύω·) *Ἀταβύριον Ῥόδον* ([ΔΕ] διὰ τὰς νέας· «Αἰγυπτιακὰς σελίδας» βραβεῖον ἔστειλα·) *Σὶρ-Λὰ-Φαλουζί* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Αὐγουστου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δρχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται "Ἄδετος φρ. **3** — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: "Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. **10**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ὀκτωβρίου

( ) γράφετε τὸν λίθωνα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γραφοῦν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι. παρατίθεται ὁ τῷ Τραφείῳ μας εἰς φανερώσεις, ὧν ἕκαστος παρέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

402. Λεξίγριφος.

Δύο πόλεις ἐνωμέναι
Καὶ μ' ἓν ἄρθρον χωρισμέναι,
— Ἀπορῶ κ' ἐγὼ διατί, —
Πόλιν κάμνουν πιὸ μικρή

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ: Ἀθχιαμπολαμπόφωνου.

403. Στοιχειόγριφος.

Βίλε πῖ καὶ θγάλε μῖ
Καὶ θὰ ἰδῆς πῶς 'στὴ στιγμὴ
Βασιλεύς τις θὰ χαθῇ
Καὶ θεὸς θὰ εὑρεθῇ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Χαλκίδος.

404. Αἴνιγμα μετὰ Τονογρίφου.

Λατινός τις μυθυποιὸς ἐν πρώτοις θὰ εὑρεθῇ. Τὸ θηλυκόν του ἄνασσα, ἀρχαία, τραγικὴ. Ἂν ὅμως εἰς ὁμόφωνα τὸν τόνον κατεβάσῃς, Γελοῦν αὐτοί, καὶ σὺ μ' αὐτοὺς ἐλπίζω νὰ γελάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παριστερίας.

405. Αἴνιγμα.

Τὸ ἀρσενικόν μου ὄνομα
Τὸ θηλυκόν μου πέτρα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης.

406. Πυραμίς.

+ Οἱοσταυροὶ ἀποτελοῦν μέγα πτηνόν.
★ + ★ = Σύνδεσμος
★ ★ + ★ ★ = Πτηνόν.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Πτηνόν.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Ἀσκιάφους.

407. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 3	= Στρατηγός.
2 6 7 4	= Μυθολογικὸν τέρας
3 2 7 8 3	= Κάτοικος χώρας τῆς Ἀσίας.
4 5 6 7 8 3	= Νῆσος
5 4 8 3	= Ἱερόν.
6 8 7 4	= Τὸ ἔχουν τὰ ζῷα,
7 8 6 8 5	= Ἄνθος
8 7 7 8 3	= Εὑρίσκεται εἰς τὸ αἷμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ: Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως

408—412. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, εἰς' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

ἑκατῶς, κράνος, Σκῦρος, Σοῦσα, κτῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δι' Μιμίκου.

413. Χρησμός.

α υ ε α ι ο ε ι α ο υ α ι α α ι η
γ γ κ κ λ μ ν ν π ρ ρ σ σ σ τ χ χ.

Τὰ κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν τεθέντα σύμφωνα νὰ παρεντεθοῦν μεταξὺ τῶν φωνηέντων — τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ — οὕτως ὥστε τὰ ἀποτελεσθῇ χρησμός ἀπὸ ἓξ λέξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Ν. Προυσιωτόπουλου.

414. Φωνηεντόλιτον.

★ — φθις — ν — λκς — τς — ψχς

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Τ. Μπότσαρη.

415. Γρῖφος

ἦν
ἦν ἦν
400, 100, Μ ροιά, | ἦν ἦν ε ἦν
ἦν ἦν

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Α. Κρίκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27.

291 Ἰούδας (ἰού, δάς.) — **295.** Νεκὼς (ναί-Κῶς.) — **296** Ἰστὸς- σῖτος. — **297.** Λάρος

298

Ο	ΗΕ
Α	Σ Ρ
Γ	Τ Β
Α	Ο Ι
ΣΩΚΡΑΤΗΣ	Α
Κ Υ	Κ
Υ Ω	Ε
Λ Ν	Ψ
Α	Ι
Α	Σ

299-300 1, Ὀχρόνος εἶνε χρῆμα. 2. Μήνας μου τοὺς κύκλους τάρατε. **301-304** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΑ σχηματίζονται: *καλῶ, κανείς. καπνός, καλός, κάπρος.* — **306.** ΤΟΜΥΡΙΣ — ΩΚΥΠΕΤΗ (ΤΩρα. ΟΚᾶ, ΜΥρτος, ΥΠερίων, ΡΕα, ΓΤαλία. ΣΗκούνας.) — **307** Ὦ παῖ, οὐδὲν ἔσει σὺ μικρόν. ἀλλὰ μέγα πάντως ἀγαθὸν ἢ κακόν. — **308.** Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς. — **309** Ὁ ἐπιμένων νικᾷ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσημῶν καὶ εὐχαριστῶ τοὺς φίλους. — Constantin Kehayaoglous, Adalia (Turquie). (8—62)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1902